

Tisztelt Plébános úr, kedves Gyula atya!

Nagy szeretettel köszöntjük ezen a jeles napon, amelyen betölti 70. életévét! Magyarlak hívő közössége nevében kívánunk jó egészséget további papi szolgálatához, Isten áldását kérjük mindennapjaira.

Többen, többféleképpen méltatták az Atyát az elmúlt hetekben, hónapokban. Méltatta az Ön tudományos munkásságát, oktatói tevékenységét egy teológus, egyházjogász, akkor, amikor Ön székfoglalóját tartotta április elején a Szent István Tudományos Akadémián. Dr. Kuminetz Ferenc, aki maga is pap, egyetemi oktató, felsorolta tudóstársa, oktatótársa, az ön pályafutásának fontosabb mérföldköveit, oktatói tevékenységét, tudományos publikációit. A tényadatok mellett laudációjában elmondta, hogy ő maga is Gyula atya, vagy ahogyan ő fogalmazott, a professzor úr tanítványának tartja magát, nem mellékesen pedig az ő szentelése előtti lelkigyakorlatot is Gyula atya tartotta, és szintén Ön volt az ő újmiséjének szónoka is. A méltatás a tudóstól, aki az Ön tanítványa volt.

A másik közelmúltbeli méltatás nem szóban történt, hanem egy sajátos reakció révén. Az elmúlt hetekben, amikor az újonnan kinevezett megyéspüspököt szeretttük volna a két hét múlva felállításra kerülő Piéta szobrunk megáldására felkérni, és egy időpontot kértünk tőle, hogy ezt a meghívást, felkérést átadhassuk számára, akkor Székely János püspök atya jelezte, hogy szívesen találkozik velünk, de az az ő személyes kérése, hogy ahelyett, hogy mi utaznánk Szombathelyre a Püspöki Hivatalba, ő tehesen látogatást Plébános atya otthonában, az Ön plébániáján. Véleményem szerint ez is egyfajta méltatás, elismerés a fiatal püspök részéről, az idősebb paptestvér irányába. De nem csak az életkor udvarias elismerése ez, hanem a tanítvány elismerése is, hiszen legjobb tudomásom szerint Püspök atya is az ön tanítványa volt papnövendék korában. Újabb méltatás tehát, a püspöktől, az Ön tanítványától.

És most a tudós és a püspök után itt állok én, Magyarlak hívő közössége nevében, és ennek a közösségnek a nevében szeretném a mi szempontunkból méltatni az Ön eltelt 70 évét. Mi nem a tudós szemüvegén, nem a püspök látószögén keresztül látjuk Önt és szolgálatát, hanem a hétköznapi ünnepei révén, a vasárnapok szentmiséi révén. Legyenek ezek az ünnepek öröme okot adó keresztelők, házasságkötések, vagy bánattal telített temetések, vagy a többi szentség kiszolgáltatásának ünnepei, a mi közösségünk ezeken az eseményeken válik az Ön tanítványává. Egy falu hívő népe tehát szintén tanítvány, akár csak a tudós és a püspök.

Az én hétköznapi méltatásomban, falusi laudációmban két dolgot szeretnék kiemelni, ami nagyon erőteljesen élénk tárul az Ön szolgálatából, az Ön papi tevékenységéből, lelkipásztori munkájából: az egyik az „Örök Ige”, a másik pedig „Isten országa”.

Az Ön egész életútját áthatja Jézusnak, az Örök Igének hirdetése. Jézus elküldte a tizenkettőt, majd a hetvenkettőt, és megbízta őket, hogy hirdessék az ő szavát, hirdessék

az Örömhírt, az Evangéliumot. Aztán minden hívő embernek kötelességévé teszi ugyanezt. Az Ön esetében ennek a megbízásnak az elfogadásáról, teljesítéséről, bízvást idézhetünk egy másik evangéliumi szakaszt, amely a magvetőről szól, és a jó földbe hulló mag akár százszoros terméshozamát ígéri. Mivel igazolható az Ön esetében ez a százszoros termés? Ön a Jézusi küldetést, az Örök Ige hirdetését többféleképpen valósítja meg: tudományos munkásságával, kutatómunkájával, egy-egy bibliai könyv elemzését tartalmazó már megjelent, és még fiókja mélyén lapuló könyveivel, oktatói tevékenységével, amely tevékenység leendő és már felszentelt papok, vagy laikus keresztények oktatásában valósul meg, vagy lelkigyakorlatok révén jut el hozzánk, a hívekhez. Aztán nem utolsósorban e terméshozam részét képezi, és az Örök Igét hirdeti templomépítő tevékenysége is – a csörötneki Örök Ige templomának megépítése révén.

A másik terület, amely az Ön karizmái közül számunkra is elérhető, hallható a vasárnapi szentmiséken, azok a szentbeszédekben élénk tární kívánt bemutatása Isten országának. Azért is fogalmazok így, hogy „élénk tární kívánt”, mert a mi hétköznapi gondjainkat cipelve nem minden alkalommal érintik meg, hatolnak lelkünk és szívünk legmélyéig azok a gondolatok, amelyekkel oly szépen, érzékletesen, mély átéléssel írja le a Mennyei Atya ölében való létezésünket, a Tábor-hegyi színeváltozás ragyogását, emberi érzékekkel fel nem fogható, emberi szavakkal vissza nem adható misztikus élményét, vagyis magát az Isten országát. Ha mindez tökéletesen vissza nem is adható, és általunk nem is mindig befogadható, mégis az Ön által mintegy tíz percben emberi szavakkal dicsőített Isten országának leírása az, ami révén töltekezhetünk, erőt meríthetünk a következő hétköznapi teendőink elvégzéséhez, az útunkba kerülő gondok keresztény derűvel történő elviseléséhez, egyenkénti szorgalmas megoldásához.

Örök Ige és Isten országa.

E két örömforrás jut Önről, az Ön szolgálatáról eszembe, amikor születésnapján ez eltelt 70 évét méltatom. Bízvást remélem, hogy a Jóisten sokáig megengedi még, hogy e karizmáit Magyarlak közössége napról-napra, vasárnapról-vasárnapra megtapasztalhatta. Megtapasztalhatta az Ön tudása révén, szellemisége révén, tanítása révén és tettei révén.

Ha már tanítványokról beszéltem köszöntésem első felében, az Ön tanítványairól: tudós, püspök és hívei mint tanítványok, a köszöntés végén, bár nem tisztem ezt megítélni, hiszen a Jóisten majd méltatja helyettem, azt tudom mondani, hogy Ön is tanítvány ezen a zarándokúton, mégpedig egész biztosan Jézus szeretett tanítványa.

Segítse Önt jó tanítványaként az Örök Ige további hirdetésében, Isten országának további hirdetésében és megélésében az Atya, a Fiú és a Szentlélek, valamint Nagyasszonyunk a Boldogságos Szűz Mária.

Dicsértessék a Jézus Krisztus!